

СМЪРТЬТА НА ЕВАНГЕЛИНА

(Изъ „Чичовата Томова колиба“ — за юноши).

Спалнята на Евангелина бѣше една обширна стая, която, както всички други части на къщата, бѣше обрѣната къмъ външната галерия. Тя се съобщаваше отъ едната страна съ стаята на домакините²⁾, а отъ другата — съ жилището на мисъ Офелия³⁾. Завѣситѣ на прозорцитѣ бѣха отъ бѣлѣ и розовѣ муселинѣ; постилката, която бѣше поржчана въ Па-

рижъ, имаше въ срѣдата си една китка рози, а по краищата пѣпки и листове. Леглото и столоветѣ отъ бамбукъ имаха елегантни и оригинални форми. Надъ възглавницата на леглото, върху една мраморна подпорка, бѣше поставенъ единъ чудесно изваянъ ангелъ, съ сгнати крила, държащъ единъ вѣнецъ отъ миртови листа. Отъ този вѣнецъ излизаха завѣси отъ тънъкъ платъ, които, безъ да спиратъ въздуха, пази-ха отъ комаритѣ. Въ срѣдата на стаята, на една маса отъ бамбукъ, имаше мраморна ваза, прилична на лале и всѣкога пълна съ цвѣта. На тази маса стоеха Евинитѣ книги и скжпошѣнности, а до нея имаше единъ мраморенъ столъ за писане, който

лестъта и мира. Ева не можеше да се събуди безъ да забѣлѣжи нѣщо, което да ѝ вдѣхне добри и утѣшителни мисли.

Ева загуби скоро силитѣ, които изглеждаше да е спечелила; тя почна по-рѣдко да излиза въ градината; по-често стоеше на единъ дълъгъ столъ, до отворения си прозорецъ, съ очи устремени къмъ езерото. Тамъ бѣше се разположила тя една вечеръ, когато зачу изведнажъ майчиния си гласъ подъ галерията.

— Още една проклетия, малка бездѣлнице! откъснала си цвѣтата ми!

Ева зачу слѣдъ това шума отъ една силна плѣсница.

— Боже мой! господарко, за мисъ Ева сж, каза единъ гласъ, който Ева позна, че е на Топси⁴⁾.

— Мислишъ ли, че тя има нужда отъ твоитѣ цвѣта, негърко проклета?

Евангелина слѣзе веднага подъ галерията.

— Не я бий мамо! Азъ обичамъ цвѣтата, дай ми ги.

— Но, Ево, стаята ти е пълна съ цвѣта.

— Нѣма да станатъ много. Топси, донеси ги тукъ.

Топси, която стоеше на страна, подаде цвѣтата си срамежливо и съ двоумѣние.

— Ето единъ великолѣпенъ *букетъ*! каза Евангелина.

Въ него имаше една много червена герания до една бѣла японска роза. Топси, види се, намираше нѣщо хубаво въ това смѣшение на цвѣтоветѣ.

— Ти нареждашъ прѣвъзходно цвѣтата, ѝ каза Евангелина. Желая да ми правишъ всѣки день букети; ще отдѣля една ваза, за да ги турямъ.

— Колко си чудна! каза Мария; нима имаше нужда отъ такива букети?

— Нищо мамо. Прѣдпочитайшъ ли тя да ме не слуша?

— Прави каквото знаешъ, дѣще. Топси, слушай заповѣдитѣ на младата си господарка.

Топси се поклони и си отиде. Ева забѣлѣжи, че една сълза се появи въ чернитѣ ѝ очи.

— Виждашъ ли, мамо, подзе тя; азъ знаехъ, че на бѣдната Топси ѝ се искаше да направи нѣщо за мене.

²⁾ Леля на Евангелина.

³⁾ Топси е едно малко робинче, което Евиния баща е подарилъ на мисъ Офелия да го възпита.